

El futur d'ERC

Que un partit es trenque és una mala notícia. El trencament d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) és, en aquest sentit, negatiu. Perquè, entre moltes altres anàlisis possibles, a Catalunya no hi ha espai per dos partits polítics parlamentaris independentistes. O en qualsevol cas, és una possibilitat absurda a priori, donat el limitat espai electoral que es disputarien.

Encara és aviat, però, per saber si es tracta d'un trencament de veritat, numèricament important i políticament significatiu, o només es tracta d'una sortida personal d'un grup de dirigents —entre els quals es troba el secretari general, ara ja ex-secretari general— amb problemes de convivència política interna. Tot i que encara és d'hora i això obliga a recórrer al tòpic del temps ho dirà, ja s'han vist, de moment, uns primers símptomes que atorguen més punts a aquesta segona possibilitat que no pas a la primera. Hi ha, amb tot, un fet inqüestionable es mire per on es mire: el trencament sí que és econòmicament important, sobretot per a les arques de l'històric partit republicà.

El senador Àngel Colom i la diputada al Congrés i regidora de l'Ajuntament de Barcelona Pilar Rahola tenen un difícil repte: demostrar que precisament la seua "bifurcació" —en paraules seues— atén a raons polítiques reals i no personals. Si ho aconsegueixen, podran legitimar una trencadissa sobre la qual ara per ara planen molts interrogants. I el primer és saber per què Colom no va esperar al congrés d'ERC, previst per d'aquí a poc més de trenta dies, per mesurar quin suport real tenia entre la militància. El segon, saber quina via escollirà ERC per fer respectar un codi ètic impulsat pel mateix Colom mitjançant el qual els càrrecs del partit els han de deixar a aquest quan marxen i si Colom ha de conservar aquests càrrecs institucio-

nals que són d'un partit que ja no és el seu. L'ex-dirigent d'ERC ho justifica en una entrevista que publiquem en pàgines interiors dient que és el seu antic partit el que s'ha mogut del programa electoral amb el qual es va concórrer a les eleccions. En tot cas, les explicacions donades no han servit per evitar unes acusacions de transfuguisme de les quals li serà molt difícil sostraure's.

Per la seua banda, ERC ha de fer un acte de responsabilitat, oblidar prompte el que ha passat i començar a treballar el seu futur. Encallar-se en la crisi seria segurament molt perjudicial per un partit que el que necessita precisament és refer-se ràpidament, renovar-se i presentar-se de nou en societat amb una proposta atractiva pels seus electors, que a hores d'ara encara viuen moments de confusió. En aquesta línia, és clau saber si finalment desapareixeran les baralles internes, momentàniament enterrades enfront dels esdeveniments. Tots els sectors que han optat per restar fidels a ERC tenen l'oportunitat de demostrar que el partit continua essent un instrument vàlid com a aglutinant de l'independentisme i com a instrument de transformació social de la realitat.

“Tots els sectors que han optat per restar fidels a ERC tenen l'oportunitat de demostrar que el partit continua essent un instrument vàlid com a aglutinant de l'independentisme i com a instrument de transformació social de la realitat.”

ERC té l'espai de l'independentisme per davant; un espai que és, com han demostrat les darreres enquestes, força més ampli del que s'ha vist fins ara. Té també per davant l'espai de progrés, un espai per nacionalitzar, per rediscutir, no en solitari, però sí des de l'afirmació de la identitat pròpia, desacomplexada. En aquest camp, ERC ha estat fins ara pràcticament verge, enlluernada per un nacionalisme majoritari que ni cal, ni pot ni hauria de voler substituir.

I finalment, Colom té, com en d'altres ocasions de la seua vida, un repte molt difícil: demostrar que té raó en la nova empresa. Fer realitat la sentència que calia eixir d'ERC per fer avançar el projecte independentista. Ell ha dit que sí. Ho haurà de demostrar. ■